

Sygn. akt VII Ka 510/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego kom. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r.

sprawy **R. R. (1)**, ur. (...) w O., syna M. i R. z domu K.

obwinionego z art. 51§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt (...)

I zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego R. R. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa i zasądza od Skarby Państwa na rzecz obwinionego kwotę 850 (osiemset pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu wydatków za zastępstwo procesowe w instancji odwoławczej.

Sygn. akt VII Ka 510/19

UZASADNIENIE

R. R. (1) został obwiniony o to, że w dniu 18 marca 2018 r. około godziny 22:10 w D. będąc w budynku F.(...) puszczał głośno muzykę, przesuwiał meble, stukał w podłogę czym zakłócił spoczynek nocny sąsiadce I. T.

tj. za wykroczenie z art. 51 § 1 kw .

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie (...)

I obwinionego R. R. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 17 marca 2018 r. około godziny 22:10 w D. przy ul. (...) poprzez głośne odtwarzanie muzyki i stukanie w podłogę zakłócił spoczynek nocny I. T. tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to mocy art. 51 § 1 kw skazał go karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zwolnił obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego i zarzucił mu:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść tj. naruszenie:

1/ art. 5 § 2 k.p.k w zw. z art. 8 KPW poprzez orzeczenie na niekorzyść obwinionego w sytuacji, gdy w sprawie pozostały niewyjaśnione wątpliwości, których nie dało się usunąć w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy;

2/ art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 8 KPW polegające na dokonaniu wybiórczej i dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji wadliwe przyjęcie, że zachodzą przesłanki uznania obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, podczas powinien zostać uniewinniony.

3/ art. 424 §1 i §2 k.p.k w zw. z art. 82 § 1 KPW poprzez pominięcie przez Sąd zasad

wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego oraz brak wyjaśnienia powodów uznania poszczególnych dowodów za wiarygodne lub niezasługujące na wiarę, uznanie poszczególnych faktów za udowodnione bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nieodzwierciadlający ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy, co uniemożliwiło pełne ustosunkowanie się do rozstrzygnięcia Sądu 1 instancji;

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a będący konsekwencją naruszenia przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, że:

1/ w dniu interwencji z mieszkania zajmowanego przez partnerkę obwinionego dobiegała głośna muzyka, która zakłóciła spokój pokrzywdzonej, podczas gdy sytuacja taka nie miała miejsca, a u podstaw przedmiotowej bezzasadnej interwencji leżał wyłącznie konflikt między stronami i chęć dokuczenia obwinionemu przez pokrzywdzoną.

2/ zeznania pokrzywdzonej I. T. polegają na prawdzie, ponieważ są spójne z zeznaniami innego świadka tj. męża pokrzywdzonej pana A. T., co skutkowało uznaniem, że obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;

3/ zeznania świadka A. W. (1) są w znacznej mierze nieprzydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ponieważ „nie potrafiła sobie przypomnieć szczegółów dotyczących zdarzenia objętego zarzutem”, podczas gdy w dalszej części zeznań świadek wyjaśniła, że w dniu interwencji nie otworzyła drzwi funkcjonariuszom Policji, z uwagi na wcześniejsze zachowanie pokrzywdzonej i jej męża, wskazała że nie przypomina sobie, by ww. dniu wydarzyło się coś nadzwyczajnego, z pewnością „nie było głośno”.

4/ zeznania świadka A. W. (1) skupiają się na występowaniu konfliktu między stronami, podczas gdy zeznania te potwierdzają nie tylko występowanie konfliktu między stronami, ale również ukazują jego przebieg, w tym uprzednie bezpodstawne inicjowanie przez pokrzywdzoną interwencji funkcjonariuszy Policji co ma istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. w zw. art. 62 § 3 KPW, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości tj. uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w zakresie postulatów o uniewinnienie obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje na to, że wina obwinionemu nie została udowodniona a tylko wówczas możliwe jest ukaranie sprawcy. Wyjaśnienia R. R. oraz zeznania świadków, w tym pokrzywdzonych oraz partnerki obwinionego nie pozwalają na niebudzące wątpliwości ustalenie, że to obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Jest to prawdopodobne, możliwe że i wysoce ale takie ustalenie nie jest pewne.

Zwrócić bowiem uwagę należy, że nie ma żadnego bezpośredniego dowodu wskazującego na zawinienie R. R.. Tak on jak i A. W. z oczywistych względów zaprzeczają aby w mieszkaniu, w którym przebywali było głośno. Jednocześnie brak jest podstaw aby zakwestionować zeznania pokrzywdzonych małżonków T. co do tego, że do ich mieszkania dochodziły hałasy i że pochodziły one z mieszkania, w którym miał być obwiniony.

Jednakże sam obwiniony nie przyznał się do zakłócania ciszy nocnej. Pokrzywdzeni wskazywali na obwinionego ale nie byli naoczniymi świadkami, że to R. R. był źródłem hałasu.

Do lokalu, w którym miał przebywać obwiniony w czasie zdarzenia i po nim nikt nie wchodził a policjanci, którzy stwierdzili dźwięki pochodzące z tego lokalu do niego też nie wchodzili albowiem domownicy nie otworzyli im drzwi.

Tym samym brak jest wystarczających przesłanek aby akurat R. R. uznać za winnego zakłócenia spoczynku nocnego.

Decydujące przy tym znaczenie ma to, że to przecież nie obwiniony był głównym dysponentem mieszkania ale przybywał u A. W. (1). Zatem wobec tego, że w mieszkaniu, które nie należało do obwinionego były i inne osoby, nie sposób jest uznać, że to właśnie R. R. głośno odtwarzał muzykę i stukał w podłogę. Nawet jeśli uprzednio ze strony obwinionego mogły mieć miejsce takie zachowania, to brak jest dowodów na to, że tak postępował w zakresie przypisanego mu czynu.

Mając powyższe na uwadze, kierując się treści art.5§2 kpk w zw. z art.8 kpw zaskarżony wyrok zmieniono i uniewinniono R. R. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu- art.437§2 kpk, art.438pkt2-3 kpk w zw. z art.109§2 kpw.

Na podstawie art.119§2pkt1 kpw koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa, przy czym zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego R. R. kwotę 850 (osiemset pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu wydatków za zastępstwo procesowe w instancji odwoławczej.